

Anketa – Jaký byl váš kulturní zážitek roku 2021?

Rok 2021 se stále ještě nese ve stínu pandemie, minimálně polovina roku byla kultuře nepřející a koncertní sály i divadla byly kvůli vládním restrikcím uzavřeny. Ale i tak jsme se zeptali hudebních publicistů, kteří do Autoru in přispívají, co pro ně bylo v tomto roce nejzajímavějším kulturním zážitkem.

Vojtěch Tkáč, foto: Marek Musil

Václav Hnátek, foto: David Kaufman

Jiří Vejvoda, foto: Radovan Šubín

Vojtěch Tkáč (Radio 1, Headliner)

Největším i nejpodivnějším zážitkem pro mě bylo vystoupení estonského rapera a konceptuálního umělce Tommyho Cashe. Na prvním ročníku brněnského festivalu Pop Messe posunul svou meta show, která svévolně přeskakuje mezi ravem, trapem a hyperpopem, na další úroveň. Třebaže působí jako vetřelec z jiného vesmíru, u své show myslí na každý detail. Všechny jeho skladby tak doplnily projekce lo-fi vizuálů a internetových memů. Bonus a klenot dramaturgie Pop Messe nastal, když se Tommy vrátil na pódium, aby doplnil berlínskou elektronickou dvojici producentů Mode-selektor. Odehráli svůj společný hit Who, který pro mě uzavřel jeden z nejstřele-nějších hudebních momentů léta 2021.

Václav Hnátek (Akordy Václava Hnátky)

I druhé pandemické léto mělo naštěstí co nabídnout. Pro mě je jedním z vrcholů výstava malíře Michaela Rittsteina

v českokrumlovském Egon Schiele Art Centru. Rittstein je vždycky skvělý, ale do Krumlova jsem jel hlavně na divadlo, které na zdejší točně dost propršelo, a pak už jen přespat. Tuhle výstavu jsem vychytil vlastně náhodou, a o to větší zážitek mi přinesla. Na Rittsteinova obří plátna je prostě radost koukat. Škoda jen, že na ně nemám peníze, ani dostatečně velké zdi.

Jiří Vejvoda

(Harmonie, ČT Art, rádio Classic Praha)
Zážitků jsem měl letos naštěstí pozehaně. Nade všechny ale u mě ční skvěle připravený a zdařile zrealizovaný 6. ročník Lednicko-valtického hudebního festivalu. Uskutečnění – včetně prologu v Lichtenštejnském paláci ve Vídni – mezi 23. zářím a 16. říjnem. Ředitel festivalu Jiří Partyka, sám exhoulista SOČR, a jeho španělský kolega Eduardo García Salas, světoběžník žijící v naší zemi, připravili objevnou Poctu Antoniovu Vivaldimu. Sedm koncertů a jedna opera, vše v nádherných prostorách včetně barokního divadla na valtickém zámku. Vždy

plná hlediště (v době mezi covidovými vlnami). A především naprosto špičková účast souborů z celé Evropy, zaměřených na interpretaci barokní hudby.

Josef Vlček (Headliner, RockZone)

Půl roku nebylo nic a v druhé půlce roku zase příliš mnoho. V paměti mi zůstal bujarý koncert Trautenberku v Ledárnách v Braníku, vystoupení nezníčitelné Marie Rottrové na Mejdanu s Rádiem

Josef Vlček, foto: archiv Josefa Vlčka

Impuls a zvláštní atmosféra koncertu Berta and Friends v jednom pražském soukromém klubu. Pořád si pouštím klip Vladimíra Mišíka Šedesátý léta. Krásně vystižené moje mládí. A co se desek týče, užil jsem si nejvíc energie alba Věci a sny od Jelenů a v posledních týdnech hodně poslouchám desku Františka Skály Pojď se mnou děvče mé. Je to pozoruhodné spojení městského folkloru s dechovou hudbou a excentrickým písničkářstvím na nekrofilní bázi.

Miloš Skalka, foto: Ing. Daniela Dušková

Miloš Skalka

(hudební publicista a moderátor, Český rozhlas Dvojka)

Co jsem dělal posledních devadesát let – tak zní název první skutečné retrospektivy výtvarné tvorby renesančně rozmáchlého divadelníka, jubilanta Jiřího Suchého, kterou hostila pražská Galerie Smečky. Autor k expozici poznamenal: „Já, notorický neslavič, musím slavit, protože si to prostě veřejnost přeje. Tak jsem tady shromáždil jakýsi průřez, od svých dětských, naivních, blboučkových kreseb, když mně bylo pět šest let, až po ty blboučkové kresby, když je mně devadesát.“ Kresby, grafiky nebo koláže Jiřího Suchého, jejich poetika a humorný náhled jsou tak nádherně okouzující, že jsem do návštěvní knihy vepsal: Tu krásu nelze popsat slovy!

Milan Tesař

(vedoucí hudební redakce Radia Proglas, hudební publicista)

Festival Folkové prázdniny v Náměšti nad Oslavou letos nabídl navzdory pandemii jeden z nejlepších programů

Milan Tesař, foto: Pavel Sanek

ve své historii. Krásný koncert portugalsko-španělského dua Lina_Raül Refree, sólové vystoupení italské zpěvačky Marie Mazzotty, recitál bosenského zpěváka Damira Imamoviče, moravská premiéra italsko-britského dua Mauro Durante & Justin Adams nebo noční koncert arménského hudebníka Arsena Petrosyana v náměštské Staré tkalcovně – každý z těchto recitálů by mohl aspirovat na koncert roku.

Josef Martínek

(iReport, musicserver.cz, iDnes Revue)

Na tomto místě by klidně mohl být zářijový koncert Marie Rottrové v Praze na zahradě hotelu International nebo poslech posmrtně vydaného alba Dýchej Davida Stycky a Bandjeez. Stopa, kterou ve mně zanechalo říjnové vystoupení Lenky Nové v Jazz Docku, se však nedá s ničím jiným porovnat. Zpěvaččin lidsky prostý přednes, nádherné příběhové texty čerpající z každodenní reality i citlivý přístup doprovodných muzikantů vytvořily celistvý zážitek, který se mě nesmírně dotkl. Ať šlo o starší

Josef Martínek, foto: Daniel Košťál

písně z alba Čtyřicítka, které vydala ve spolupráci s Michalem Horáčkem, nebo o skladby z loňské koncepční nahrávky Dopisy, všechny spojovalo cosi důvěrně známé, snad i všední, ale o to skutečnější. Každý totiž něco nebo někoho postrádáme, občas spíláme naivitě svého mladšího já nebo vzpomínáme na chvíle, které se do nás nesmazatelně otiskly. Koncert Lenky Nové takovým momentem, na který „nejde zapomenout“, byl.

Robert Rytina

(hudební publicista, Hudební rozhledy, Klasika Plus, Týdeník Rozhlas)

K výrazným kulturním zážitkům tohoto roku řadím premiéru nové inscenace Belliniho Normy v drážďanské Semperově opeře 2. října 2021. Renomovaný němec-

Robert Rytina, foto: Roman Kašparovský

ký režisér Peter Konwitschny prezentoval příběh z antických dob sice provokativně, ale nikoliv samoučelně jako dramatickou komiksovou jízdu od časů Asterixe a Obelixe až do současnosti. V hudebním nastudování italského dirigenta Gaetana d'Espinozy se ve slavném belcantovém díle představili vynikající pěvci, mezi nimiž ovšem jednoznačně vynikla česká mezzosopranistka Štěpánka Pučálková, která je v Semperoper už třetí sezonu ve stálém angažmá. Největší aplaus večera patřil Štěpánce naprostým právem – předvedla v roli Adalgisy pěvecky i herecky komplexní výkon na evropské úrovni. Do Drážďan to není daleko, takže doporučuji jet se tam podívat na Štěpánku Pučálkovou co nejdříve, než si jí všimnou v dalších prestižních operních domech na kontinentě i mimo něj... ☒